

Czesław Parzyszek

Ks. prof. Eugeniusz Weron SAC : teolog laikatu

Collectanea Theologica 80/2, 107-118

2010

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

CZESŁAW PARZYSZEK, OŁTARZEW-WARSZAWA

KS. PROF. EUGENIUSZ WERON SAC – TEOLOG LAIKATU

Zasadnicze dane z jego życia i działalności apostołskiej

Eugeniusz Weron urodził się 30 stycznia 1913 r. w Białej (ówczesny powiat rzeszowski), jako syn Jana i Wiktorii z domu Jakim. Został ochrzczony w kościele w Słocinie 2 lutego 1913 r. Jak sam wspomina, zgodnie z życzeniem ojca, z zawodu rolnika, bardzo wcześniej bo już w 4. roku życia podjął naukę w szkole podstawowej. Po jej ukończeniu w 1925 r., w wieku 12 lat rozpoczął naukę w pallotyńskim Collegium Marianum w Wadowicach na Kopcu.

Do Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego (Księża Pallotyni) wstąpił w 1930 r. rozpoczynając formację nowicjacką w Sucharach, gdzie w 21 sierpnia przyjął strój Stowarzyszenia Księża Pallotynów. Pierwszą konsekrację złożył 13 marca 1933 r. w Wadowicach. W tym też roku uzyskał świadectwo dojrzałości i rozpoczął studia z filozofii i teologii, które odbywał w Sucharach i Ołtarzewie. 19 marca 1936 r., na koniec pobytu w Sucharach, złożył wieczną konsekrację. Świecenia diakonatu przyjął 12 marca 1938 r., zaś 11 czerwca tego samego roku wraz z szesnastu innymi współbraćmi przyjął święcenia kapłańskie w katedrze warszawskiej z rąk biskupa pomocniczego archidiecezji warszawskiej Stanisława Galla.

Już w 1938 r. ks. Eugeniuszowi Weronowi powierzono wykłady z filozofii dla alumnów w Sucharach, które prowadził tylko przez rok, do wybuchu II wojny światowej. Z tego powodu, zamiast w Rzymie na studiach, znalazł się w Wadowicach, służąc pomocą w nauczaniu w Collegium Marianum, które po zajęciu Kopca przez Niemców i wysiedleniu pallotynów zostało przeniesione do Kalwarii Zebrzydowskiej. Po wyzwoleniu w 1945 r., ks. Eugeniusz Weron pod-

jął studia na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, które ukończył w 1947 r., uzyskując tytuł doktora.

W latach 1948-1954, przez dwie kadencje pełnił urząd rektora pallotyńskiego Wyższego Seminarium Duchownego w Ołtarzewie, a następnie kontynuował pracę dydaktyczno-wychowawczą. W 1958 r. został skierowany do pracy redakcyjnej w Wydawnictwie „Pallottinum” w Poznaniu, gdzie zajął się m.in. opracowaniem planu wydawania podręczników naukowych dla polskich wyższych seminariów duchownych.

W rok później uczestniczył, jako delegat, w Zebraniu Generalnym w Rzymie, i w tym samym 1959 r. otrzymał nominację na prowincjała Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego w Polsce, który to urząd pełnił przez dwie kolejne kadencje, do lipca 1965 r. Czas posługi prowincjałskiej ks. Eugeniusza Weron był – wedle jego własnych słów – okresem „największego nasilenia się wpływów stalinizmu w Polsce”. Wszystkie te sprawy ks. Eugeniusz Weron przeżywał bardzo boleśnie, usiłując ratować, co tylko było jeszcze możliwe do uratowania, przez co naraził się ówczesnym władzom państwowym i ku swemu wielkiemu smutkowi nie mógł wyjechać nawet na uroczystość kanonizacyjną św. Wincentego Pallottiego w 1963 r.

W 1960 r., spotkało go jednak niemałe wyróżnienie, gdyż jako przełożony prowincji Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego w Polsce dekretem prymasa Stefana kard. Wyszyńskiego został ustanowiony przewodniczącym Zakonnej Komisji Soborowej, której zadaniem było zebranie i przygotowanie wniosków na rozpoczynający się II Sobór Watykański. Po zakończeniu drugiej kadencji przełożonego prowincjalnego, w 1965 r., ks. Eugeniusz Weron osiadł w domu Stowarzyszenia w Otwocku. Był to początek nowego niezwykle ważnego okresu jego życia i pracy naukowej, których owocem stało się opublikowanie kilku niezwykle ważnych artykułów i pozycji książkowych z dziedziny teologii laikatu.

W 1972 r., ponowny wybór na radcę prowincjalnego skłonił ks. E. Weron do powrotu to Ołtarzewa, gdzie jako wykładowca Wyższego Seminarium Duchownego oraz Prymasowskiego Studium Życia Wewnętrznego współtworzył środowisko upowszechniania soborowej myśli apostołstwa świeckich i rozwijania teologii apostołstwa oraz życia wewnętrznego laikatu. W uznaniu wysiłków i zaangażowania, z jakimi ks. Eugeniusz Weron propagował przez publikacje i wykłady ideę apostołstwa świeckich, inspirowaną skądinąd cha-

ryzmatem św. Wincentego Pallottiego, kard. Stefan Wyszyński powierzył mu 19 maja 1973 r. pełną odpowiedzialność w kierowaniu Prymasowskim Studium (obecnie Instytut Życia Wewnętrzznego), które stało się dla niego „źródłem duchowego wzbogacenia a także i duchowego podtrzymania w trudniejszych chwilach [mego] kapłańskiego życia”. Ksiądz E. Weron pełnił funkcję kierownika Studium nieprzerwanie aż do 1993 r.

W tym czasie intensywnej intelektualnej i duchowej pracy przeprowadził w 1975 r. przewód habilitacyjny na Akademii Teologii Katolickiej i otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego tej uczelni. Ponadto, dzięki swemu entuzjastycznemu podejściu do apostołskiej misji świeckich w Kościele, ks. E. Weron został powołany w skład Komisji Episkopatu Polski ds. Apostolstwa Świeckich, której był członkiem od momentu powstania w 1968 r., aż do 1985 r. Będąc członkiem Komisji, poznał osobiście jej długoletniego przewodniczącego – kard. Karola Wojtyłę. Z właściwym sobie wyważonym poczuciem humoru wspominał z satysfakcją, że największe wyróżnienie, jakie go w życiu spotkało, a mianowicie zawezwanie w roli eksperta do Rzymu na Synod Biskupów w październiku 1987 r., nastąpiło to prawdopodobnie na osobiste życzenie Jana Pawła II.

Swoją aktywność na polu naukowym i dydaktycznym ks. prof. Eugeniusz Weron zakończył w 1998 r. Osiągnąwszy piękny wiek 85 lat, naznaczony jubileuszem 60 lat kapłaństwa na własną prośbę usunął się powtórnie „do swojego miejsca przemiany ducha i myśli”, do Otwocka. Przez ostatnie 10 lat ciągle jednak pozostał twórczy i zaangażowany, pisząc liczne recenzje oraz krótkie artykuły, które dodatkowo jeszcze wzbogacały jego obszerną bibliografię. W 2008 r., ks. prof. Eugeniusz Weron obchodził w Otwocku skromny jubileusz 70-lecia kapłaństwa. Kilka miesięcy później, przeczuwając nadchodzącą śmierć, w kilku słowach zwrócił się w formie listownej do „Swoich, młodszych współbraci”, przedstawiając sposób, w jaki przeżywa swoją „starość”. Kończąc, udzielił jeszcze paru cennych rad, które praktykowane w życiu ks. prof. Eugeniusza Werona stały się jego kluczem na długie i szczęśliwe życie w przyjaźni z Bogiem oraz w szacunku i życzliwości od i dla ludzi: „Chcąc prawidłowo i owocnie przeżywać wiek starości, należy się do niego wcześniej przygotować, zaczynając od czasu, kiedy bardziej refleksyjnie zastanawiamy się nad życiem”. Ks. profesor Eugeniusz Weron odszedł do domu Ojca 29 kwietnia 2009 r.

Fakty i bibliografia naukowa – świadectwem o ks. prof. E. Weronie jako teologu apostołstwa świeckich

Już wiele wspomnianych wyżej faktów świadczy, jako bardzo Książd Profesor był oddany pracy naukowej na polu apostołstwa świeckich. Był wieloletnim wykładowcą tego przedmiotu w Wyższym Seminarium Duchownym w Ołtarzewie, jak i w Instytucie Życia Wewnętrznego. Był też jednym z pierwszych członków powstałej Komisji Episkopatu ds. Apostołstwa Świeckich, której przewodniczył kard. Karol Wojtyła. Brał udział w wielu sympozjach naukowych na ten temat. Był ekspertem na Synodzie Biskupów ds. Laikatu. Przez wiele lat był twórczy naukowo i zaangażowany, miał obszerną bibliografię zawierającą pozycje książkowe, kilkaset artykułów publikowanych w dziełach zbiorowych oraz czasopismach, a zwłaszcza w „Collectanea Theologica”, gdzie był redaktorem Biuletynu teologii laikatu.

Najważniejsze tytuły jego pozycji książkowych to: *Świeccy w Kościele. Dekret soborowy o apostołstwie świeckich. Wprowadzenie, tekst, komentarz, uzupełnienie*, Paryż 1970; *Teologia życia wewnętrznego ludzi świeckich*, Poznań 1980; *Laikat i apostołstwo. Zarys teologii laikatu i apostołstwa ludzi świeckich*, Paryż 1973; *Apostołstwo katolickie. Zarys teologii apostołstwa*, Poznań 1987; *Ruchy odnowy we współczesnym Kościele*, Poznań 1993; *Budzenie olbrzyma*, Poznań 1995; *Jak zakładać Akcję Katolicką. Statut*, Poznań 1996.

Do książek redagowanych przez niego należą: *Ku odnowie życia wewnętrznego, Powołanie człowieka*, t. 1, Poznań 1972; *Paweł VI, Będzicie mi świadkami (wybór i opracowanie)*, Poznań 1975; *Paweł VI, Kapłaństwo dzisiaj. Wybór przemówień (wybór i opracowanie)*, Poznań 1978; *Modlimy się z papieżem*, Poznań 1983; *Jan Paweł II, O życiu zakonnym. Przemówienia – Listy apostołskie – Instrukcje (wybór i opracowanie)*, Poznań-Warszawa 1984; *Jan Paweł II, Nauczanie papieskie*, t. I-VI, Poznań 1986-1998; *Życie wedle Ducha. Księga pamiątkowa z okazji XXV-lecia działalności Prymasowskiego Studium Życia Wewnętrznego*, Poznań 1987; *Powołanie i posłannictwo ludzi świeckich w świetle dokumentów kościelnych*, Poznań 1989; *Laikat w Kościele katolickim. Aspekty prawno-teologiczne*, Biblioteka apostołstwa ludzi świeckich, nr 2, Warszawa 1992; *Jan Paweł II, O apostołstwie świeckich. Przemówienia i dokumenty kościelne*, Biblioteka apostołstwa ludzi świeckich, nr 3, Warszawa 1993; *Jan Paweł II,*

Świeccy we wspólnocie chrześcijańskiej (wybór i oprac.), Poznań 1997; *Jan Paweł II, Zakonnicy i życie konsekrowane we wspólnocie chrześcijańskiej* (wybór i oprac.), Poznań 1998.

Warto też wskazać na artykuły naukowe przez niego wydane, zwłaszcza w „Collectanea Theologica”. Oto one: *Etyka sytuacyjna*, Homo Dei 27(1958)1, s. 46-50; *Początki życia na ziemi*, Homo Dei 27(1958)2, s. 200-207; *Duch rodzinny w Zakonie*, Homo Dei 31(1962)2, s. 108-113; *Stanowe typy doskonałości*, AK 55(1963)nr 3/4, s. 245-252; *Św. Wincenty Pallotti w oczach Jana XXIII*, Homo Dei 32(1963)2, s. 69-72; *Dialog w niebezpieczeństwie*, Homo Dei 36(1967)3, s. 177-180; *Wielostronne i pełne przygotowanie*, AK 60(1968)5, s. 328-336; *Chór w świetle dokumentów*, Homo Dei 38(1969)4, s. 261-266; *Sluchacz współtwórca kazania*, CT 39(1969)1, s. 145-150; *Teologia laikatu po Soborze Watykańskim II*, CT 40(1970)4, s. 149-160; *Dokument Episkopatu Polski-Dyrektorium Apostolstwa Świeckich*, CT 41(1971)3, s. 157-159; *Paweł VI o laikacie*, CT 41(1971)1, s. 151-157; *Rada świeckich i rady duszpasterskie w Kościele posoborowym*, CT 41(1971)4, s. 149-154; *Rola laikatu według o. Maksymiliana Kolbe*, Homo Dei 40(1971)4, s. 302-307; *Teologiczne podstawy duchowości wcielenia*, CT 41(1971)1, s. 71-80; *Z dokumentów papieskich*, CT 41(1971)2, s. 135-140; *Apostolstwo świeckich we współczesnym Kościele*, w: *W nurcie zagadnień posoborowych*, t. 5: *Jan XXIII i jego dzieło*, Warszawa 1972, s. 474-504; *Charyzmaty Ducha Świętego w życiu i apostołstwie ludzi świeckich*, w: *Ku odnowie życia wewnętrznego*, t. 1: *Powołanie człowieka*, Poznań 1972, s. 293-305; *Dokumenty Rady Świeckich o współpracy kapłanów z ludźmi świeckimi*, CT 42(1972)4, s. 159-163; *Kwestia kobieca na III Synodzie Biskupów*, CT 42(1972)4, s. 163-166; *Praca a doskonałość chrześcijańska*, w: *Ku odnowie życia wewnętrznego*, t. 1: *Powołanie człowieka*, Poznań 1972, s. 247-292; *Symposium rzymskie o dialogu*, CT 42(1972)3, s. 181-186; *Z dyskusji teologicznych o Instytutach Świeckich*, CT 42(1972)2, s. 131-135; *Postulat świeckich*, w: EK, t. 1, s. 803-804; *Ponownie o Instytutach Świeckich*, CT 43(1973)4, s. 115-121; *Rada Świeckich na nowym etapie*, CT 43(1973)3, s. 142-146; *Wnioski i sugestie rzymskiego symposium o dialogu*, CT 43(1973)1, s. 139-141; *Z dyskusji nad P. Teilhardem de Chardin*, CT 43 (1973)2, s. 155-158; *Charyzmaty i ludzie świeccy*, AK 65(1973)1, s. 150-161; *Dokument o radach duszpasterskich*, CT 44(1974)2, s. 135-139; *Laikat afrykański w służbie Kościoła*, CT

44(1974)2, s. 144-151; *Rady ewangeliczne w życiu ludzi świeckich*, CT 44 (1974)1, s. 145-151; *Z działalności rady świeckich*, CT 44(1974)4, s. 162-168; *Gibt es einen spezifischen Laienapostolat?* CT 45(1975)3, s. 184-194; *Miłosierdzie Boże w apostołskim powołaniu ludzi świeckich*, w: *Powołani do apostołstwa*, t. 4: *Powołanie człowieka*, Poznań 1975, s. 189-203; *Papież i biskupi o teologii wyzwolenia*, CT 45(1975)3, s. 123-128; *Paweł VI o zagadnieniach rodziny*, CT 45(1975)1, s. 125-128; *Południowoamerykańska teologia wyzwolenia jako próba odnowy teologicznej*, CT 45(1975)4, s. 178-181; *Z działalności światowego laikatu*, CT 45(1975)2, s. 158-163; *Czy istnieje specyficzne apostołstwo ludzi świeckich?* CT 46(1976)1, s. 217-229; *Problematyka wspólnot podstawowych*, CT 46(1976) 3, s. 153-160; *Rodzina – sanktuarium Kościoła*, CT 46(1976)1, s. 173-179; *Dokumenty apostołskie dotyczące laikatu*, CT 47(1977)4, s. 145-149; *Miejsce i rola kobiety w Kościele*, CT 47(1977)2, s. 139-246; *Miejsce świeckich w ewangelizacji*, CT 47(1977)1, s. 151-158; *Rola ludzi świeckich w ZAK za czasów św. Wincentego Pallottiego*, w: *Jubileusz Wspólnoty Oltarzewskiej 1927-1977. Stowarzyszenie Apostołstwa Katolickiego*, Poznań 1977, s. 26-36; *Zjednoczenie Apostołstwa Katolickiego-dzisiaj*, w: *tamże*, s. 59-65; *Deklaracja o promocji ludzkiej i chrześcijańskim zbawieniu*, CT 48(1978)3, s. 135-157; *Kardynał L. Suenens o charyzmatycznej odnowie Kościoła*, CT 48(1978)1, s. 149-155; *Y. Congar o duchowości własnej laikatu*, CT 48(1978)2, s. 165-171; *Z dyskusji nad apostołstwem Instytutów Świeckich*, CT 48(1978)1, s. 161-165; *Apostołstwo instytutów życia konsekrowanego*, CT 49 (1979)2, s. 49-66; *Comité Permanenty des Congrès Internationaux pour L'Apostolat des Laics*, w: *EK*, t. 3, s. 552; *Jan Paweł II o laikacie*, CT 49(1979)4, s. 141-146; *Kongres europejskiego laikatu*, CT 49(1979)2, s. 131-137; *Laikat a misje*, CT 49(1979)3, s. 151-155; *Mężczyzna we wspólnocie parafialnej*, CT 49(1979), s. 125-130; *Powołanie Europy i laikatu*, CT 49(1979) 3, s. 14-150; *Aktualny stan teologii laikatu*, CT 50(1980)2, s. 157-163; *Johannes Paul II über das Laienapostolat. Grundriss einer Lehre*, w: *Apostolat und Familie*, Berlin 1980, s. 111-128; *Laikat w encyklice Redemptor Hominis*, CT 50(1980)1, s. 137-142; *Jan Paweł II o apostołstwie ludzi świeckich*, CT 51(1981)1, s. 197-198; *Jan Paweł II o rodzinie chrześcijańskiej*, CT 51(1981)2, s. 127-135; *Świecki chrześcijanin w Kościele*, *Communio* 1 (1981)6, s. 16-27; *Rola laikatu w ruchu Miłosierdzia Bożego*, CT 52(1982)1, s. 137-145; *Papieska Rada do*

Spraw Rodziny, CT 52(1982)2, s. 149-153; *Chrześcijanin świecki w świecie*, w: *Odpowiedzialni za świat*, t. 5: *Powołanie człowieka*, Warszawa 1982, s. 165-177; *Powołanie do konsekracji świata*, w: *tamże*, s. 218-228; *Instytuty świeckie*, w: *Katolicyzm A-Z*, Poznań 1982, s. 204-206; *Katolicy świeccy. (Laikat)*, w: *tamże*, s. 204-206; *Świat*, w: *tamże*, s. 356; *Nad encykliką „Laborem exercens”*, CT 52(1982)3, s. 113-119; *Aktualność teologii życia wewnętrznego św. Franciszka Salezego dla współczesnego chrześcijaństwa*, w: *Kultura życia wewnętrznego*, Warszawa 1983, s. 205-212; *Duchowość św. Założyciela i nasza*, w: *tamże*, s. 45-51; *Jacques Maritain jako prekursor teologii laikatu a doktryna Vaticanum II*, *Chrześcijanin w świecie* 112/1983, s. 62-70; *Pierwszy Międzynarodowy Kongres ruchów odnowy w Kościele*, CT 53(1983)2, s. 129-137; *Taize i sobór młodych*, CT 53(1983)2, s. 119-123; *Współczesne kościelne ruchy laikatu*, CT 54(1984)1, s. 113-140; *Kościelny ruch „Comunione e liberazione”*, CT 54(1984), s. 133-137; *Odnowicielskie ruchy laikatu w Austrii*, CT 54(1984)2, s. 127-133; *Wspólnoty życia chrześcijańskiego*, CT 54(1984)3, s. 124-127; *Drugi kongres ku czci Miłosierdzia Bożego*, CT 55(1985)1, s. 133-144; *Międzynarodowy Ruch Oazowy*, CT 55(1985)3, s. 128-132; *Odrębna duchowość laikatu*, *Communio* 5(1985)6, s. 97-105; *Opus Dei*, CT 55(1985)3, s. 115-128; *Specyficzna duchowość ludzi świeckich*, w: *Homo meditans III. Asceza odczłowieczenia czy uczłowieczenia*, Lublin 1985, s. 173-186; *Focolarini*, CT 56(1986)2, s. 121-129; *Ludzie świeccy w służbie królestwa Bożego*, *Communio* 6(1986)2, s. 105-113; *Papieska Rada do spraw Kultury*, CT 56(1986)1, s. 107-112; *Problem wychowania i duchowości laikatu według Lineamenta synodu biskupów*, CT 56(1986)2, s. 115-121; *Ruch odnowy w Duchu Świętym*, CT 56(1986)3, s. 105-112; *Apostolski wymiar instytutów życia konsekrowanego*, w: *Apostolskie posłannictwo zakonów*, *Powołanie człowieka* nr 7, Poznań 1987, s. 275-293; *Co to jest Opus Dei*, w: E. Weron (red.), *Życie wedle ducha*, Poznań 1987, s. 199-212; *Droga Neokatechumenalna*, w: *tamże*, s. 179-184; *Międzynarodowy Ruch Oazowy*, w: *tamże*, s. 169-173; *Ogólny rzut oka na współczesne ruchy odnowy życia duchowego w Kościele*, w: *tamże*, s. 139-146; *Problem polskiej duchowości*, w: *tamże*, s. 59-69; *Ruch Comunione e Liberazione*, w: *tamże*, s. 174-178; *Taize i sobór młodych*, w: *tamże*, s. 185-189; *Wspólnoty życia chrześcijańskiego*, w: *tamże*, s. 147-151; *Katolicki Ruch Odnowy Charyzmatycznej w Polsce*, CT 57(1987)2, s. 130-135; *Kierownictwo duchowe odpo-*

wiedzialnych w instytucjach świeckich, CT 57(1987)3, s. 113-120; *Na dwudziestolecie soborowego dekretu o apostołstwie ludzi świeckich*, CT 57(1987)1, s. 105-111; *Niebezpieczeństwo klerikalizacji laikatu*, *Communio* 7(1987)3, s. 81-92; *Ruch Cursillo*, CT 57(1987)2, s. 123-129; *Apostolstwo świeckich w nauczaniu Jana Pawła II w czasie trzeciej pielgrzymki do Polski*, CT 58(1988)3, s. 113-120; *Czy laikatowi grozi klerikalizacja?* CT 58(1988)1, s. 113-118; *Eucharystia w apostołstwie ludzi świeckich*, CT 58(1988)2, s. 107-112; *Świeccy na synodzie biskupów 1987 r.*, CT 58 (1988)1, s. 113-119; *Węzłowe problemy synodu 1987 w Świetle Instrumentum laboris*, CT 58 (1988)3, s. 121-124; *Laikat w służbie misjom w świetle Synodu Biskupów 1987 r.*, CT 59 (1989)2 s. 97-101; *Świeccy w Kościele polskim*, CT 59(1989)1, s. 119-127; *W kontekście III pielgrzymki Jana Pawła II do Polski oraz VII Synodu Biskupów*, CT 59(1989)3, s. 87-95; *Asceza w życiu ludzi świeckich*, CT 60(1990)4, s. 140-146; *Duchowość i formacja ludzi świeckich*, AK 82(1990)3, s. 416-427; *Inkarnacyjna duchowość laikatu w kontekście VII zwyczajnego Synodu Biskupów*, CT 60(1990)1, s. 95-102; *Matka naszej nadziei – w życiu i nauczaniu Jana Pawła II*, *Biuletyn Miłosierdzia Bożego* 27/1990, s. 22-38; *Ruch Apostolski z Schönstatt*, CT 60(1990)2 s. 105-121; *Całopalna ofiara za zjednoczenie chrześcijan. Na 50 rocznicę śmierci ks. S. Szulmińskiego SAC (1894-1941)*, *Biuletyn Ekumeniczny* 4/1991, s. 40-50; *Miłosierdzie – sprawiedliwość – okrucieństwo. Na dziesięciolecie encykliki „Dives in misericordia»*, AK 83(1991)1, s. 127-134; *Czy istnieje Boże powołanie do świeckiego stanu życia*, CT 61(1991)1, s. 126-132; *Formacja świeckich we współczesnych ruchach kościelnej odnowy*, STV 29(1991)2, s. 221-231; *Problem odrębności teologii życia wewnętrznego*, STV 29(1991)1, s. 65-80; *Rola i miejsce stowarzyszeń katolickich w życiu i posłannictwie Kościoła*, w: Z. Bochenek (red.), *Co to jest Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży?* Tarnów 1991, s. 8-15; *Rola laikatu w Ruchu Miłosierdzia Bożego*, w: *Wobec tajemnicy Bożego Miłosierdzia*, *Powołanie człowieka* nr 8, Poznań 1991, s. 158-167; *Teologiczna analiza nowenny do Miłosierdzia Bożego*, w: *tamże*, s. 243-254; *Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego jako ruch zaangażowanego laikatu*, CT 61(1991)4, s. 159-170; *Apostolstwo i życie wewnętrzne*, *Communio* 12(1992)5, s. 99-104; *Heroiczność cnót sługi Bożej s. Faustyny Kowalskiej a owocność jej apostołstwa*, *Biuletyn Miłosierdzia Bożego* 31/ 1992, s. 62-73; *J. Maritain jako prekursor laikatu a doktryna Vaticanum II*, w: S. Ko-

walczyk, E. Balawajder (red.), *Jacques Maritain prekursor soborowego humanizmu*, Lublin 1992, s. 211-219; *Rola i zadania laikatu według Jana Pawła II i J. Maritaina*, w: *tamże*, s. 221-232; *Kierunki apostołstwa świeckich w Polsce w świetle czwartej pielgrzymki Jana Pawła II*, CT 62(1992) 4, s. 123-129; *Rola i miejsce Stowarzyszeń katolickich w życiu i posłannictwie Kościoła*, CT 62(1992)3 s. 137-143; *Współpraca świeckich z kapłanami w ewangelizacji. Aspekt teologiczno-pastoralny*, CT 62(1992)1, s. 135-141; *Uczestnictwo świeckich w budowaniu cywilizacji miłości w świetle adhortacji Christifideles laici*, CT 63(1993)2, s. 153-159; *Modele pobożności maryjnej współczesnych ruchów odnowy*, CT 63(1993)3, s. 131-138; *Wieczniki ludzi świeckich w Ruchu Czcicieli Miłosierdzia Bożego*, CT 63(1993)4, s. 135-139; *Świecka duchowość członków Opus Dei. Po beatyfikacji Josemaria Escriva de Balaguera*, CT 64(1994)2, s. 151-156; *Papieska wizja roli świeckich w Kościele polskim*, CT 64(1994)3, s. 145-150; *Ruch czcicieli Miłosierdzia Bożego na tle kościelnych ruchów odnowy*, CT 64(1994)4, s. 144-149; *Akcja Katolicka w czasach II Rzeczypospolitej*, CT 65(1995)1, s. 157-162; *Możliwość wznowienia Akcji Katolickiej – dzisiaj?* CT 65(1995)1, s. 163-167; *Symposium poświęcone Akcji Katolickiej*, CT 65(1995)3, s. 191-197; *Laikat w Nowym Katechizmie Kościoła*, CT 65(1995)4, s. 135-139; *Z dziejów Akcji Katolickiej w Polsce*, w: M. Kowalczyk, J. Warzecha (red.), *Akcja Katolicka dzisiaj. Materiały z sympozjum zorganizowanego w Ołtarzewie w dniach 27-29 IV 1995, z okazji 200. rocznicy urodzin św. Wincentego Pallottiego, prekursora Akcji Katolickiej*, Żąbki 1996, s. 55-65; *Laikat w obronie życia według encykliki „Evangelium Vitae“*, CT 66(1996)2, s. 111-117; *Jak organizować Akcję Katolicką w parafii?* CT 66(1996)3, s. 195-200; *Inkarnacyjna duchowość laikatu*, w: *Ku prawdzie we wspólnocie człowieka i Boga. Studia dedykowane ks. Stanisławowi Kowalczykowi*, Sandomierz 1997, s. 556-564; *Światowy dzień młodzieży*, CT 67(1997)1, s. 149-155; *Zarzuty przeciw neokatechumenatowi*, CT 67(1997)1, s. 156-159; *Legion Maryi*, CT 67(1997)2, s. 141-148; *Papieska wizja Akcji katolickiej*, CT 67(1997)4, s. 139-144; *Współpraca świeckich z duchowieństwem w Akcji Katolickiej*, CT 68(1998)1, s. 155-162; *Posłannictwo laikatu w świetle szóstej pielgrzymki papieskiej do Polski*, CT 68(1998)2, s. 151-155; *Społeczny profil Akcji Katolickiej w kontekście „Nowej Ewangelizacji”*, CT 68 (1998)3, s. 108-115; *Przeciwko klerykałizacji ludzi świeckich*, CT 68(1998)4, s. 169-177; *Światowe*

Spotkanie Ruchów Odnowy 1998, CT 68(1998)3, s. 177-184; *Godność i misja ludzi starych w Kościele i w świecie*, CT 69(1999)4, s. 171-177; *Kierownictwo duchowe realizowane przez świeckich w posłudze nowej ewangelizacji*, CT70 (2000)1, s. 160-170; *Świeccy w siódmej pielgrzymce papieskiej*, CT 70(2000)3, s. 199-205; *Przeгляд ruchów i stowarzyszeń ludzi świeckich w Kościele polskim*, CT 71(2001)4, s. 173-181; „*Świadkowie Chrystusa w trzecim tysiącleciu*”. *Czwarty Światowy Kongres Laikatu, Rzym, 25-30 listopada 2000 r.*, CT 72(2002)1, s. 181-189; *Ewangelizacja – nowa ewangelizacja – apostołstwo. Przemiany terminologiczne*, CT 72(2002)2, s. 109-119; *Ważniejsze kongresy młodzieży w 2001 r. w Polsce: Drugie Międzynarodowe Forum Młodych w Wadowicach; Dziesiąta rocznica VI Światowego Dnia Młodzieży na Jasnej Górze*, CT 72(2002)2, s. 135-141; *Rola świeckich w świetle dokumentów II Polskiego Synodu Plenarnego*, CT 72(2002)4, s. 193-206; *Nowa ewangelizacja jako dzieło miłosierdzia Bożego*, CT 73(2003)1, s. 151-158; *Nowa misja Polaków*, CT 73(2003)2, s. 159-164; *XVII Światowe Dni Młodzieży, Toronto 2002*, CT 73 (2003)2, s. 164-170; *Zatwierdzony Statut Neokatechumenatu*, CT 73(2003)4, s. 151-158; *Recepcja Dekretu o apostołstwie świeckich w Polsce*, CT 74(2004)1, s. 154-161; *Rola świeckich w jednoczącej się Europie w świetle adhortacji „Ecclesia in Europa”*, CT 74 (2004)3, s. 125-131; *Katolicy w życiu politycznym*, CT 74(2004)3, s. 131-136; *Zjednoczenie Apostołstwa Katolickiego na prawie papieskim*, CT 74(2004)4, s. 163-168; *V Zjazd Gnieźnieński – Europejskie Forum Laikatu*, CT 75(2005)1, s. 161-166; *VIII Światowy Kongres Instytutów Świeckich*, CT 75(2005)4, s. 155-159; *Apostołstwo małżonków i rodziny w nauczaniu Jana Pawła II*, CT 77(2007)1, s. 147-155; *Jan Paweł II o Akcji Katolickiej*, CT 77(2007)1, s. 155-163; *Drugi Światowy Kongres Ruchów Kościelnych i Nowych Wspólnot*, CT 77(2007)2, s. 127-131; *Religijny wymiar pracy i świeckiego zawodu w nauczaniu Jana Pawła II*, CT 77(2007)2, s. 131-140; *Świeccy w adhortacji „Sacramentum caritatis”*, CT 77 (2007)3, s. 115-119; *Chrześcijańska misja w dziedzinie sportu*, CT 77(2007)3, s. 119-122; *IV Światowy Kongres Rodzin*, CT 77(2007) , s. 193-198; *VII Zjazd Gnieźnieński*, CT 77(2007)4, s. 199-203; *Ku katolickiemu feminizmowi*, CT 78(2008)4, s. 123-127; *Pierwszy Światowy Kongres Miłosierdzia Bożego*, CT 78(2008)4, s. 127-132;

Kilka uwag końcowych

Trudno w kilku zdaniach wypowiedzieć istotne tezy teologii laikatu w wydaniu ks. prof. Eugeniusza Werona. Tytuły książek i artykułów naukowych mówią same za siebie. Do ostatnich dni śledził tę dziedzinę i można powiedzieć śmiało, że w Polsce był najlepszym znawcą teologii laikatu. Pisał pozycje, które stanowią kompendium wiedzy o laikacie, ale zajmował się również konkretnymi problematyki z tej dziedziny, zwłaszcza w zastosowaniu do polskiej rzeczywistości.

Działalność naukową ks. prof. E. Werona cechuje wierność właściwie pojętej Tradycji, która nie wyklucza pewnego reformatorskiego profetyzmu; wręcz przeciwnie, te dwie postawy wzajemnie się dopełniają. Głównym źródłem profetyzmu ks. prof. E. Werona jest jego bezwzględne umiłowanie prawdy, stawianej ponad wszelkie ludzkie autorytety, oraz synowskie przywiązanie do Kościoła. Był przekonany, że to nie autorytety tworzą prawdę, lecz one same winny być osadzone w świetle prawdy. Wierność prawdzie wymaga zawsze dużej odwagi, a szczególnie wtedy, kiedy w jej imię trzeba coś zmienić. Otwartość na wszelkie współczesne kierunki myślowe i nowe prądy umysłowe szła w parze z krytyczną refleksją i dążeniem do poznania prawdy. Z analizy jego pozycji naukowych daje się zauważyć, że podstawowym przedmiotem teologii jest Prawda, żywy Bóg i objawiony w Jezusie Chrystusie plan zbawienia. Dlatego jako teolog ks. prof. E. Weron słowem i czynem świadczył, że z racji takiego powołania musi on żyć intensywną wiarą i zawsze łączyć naukowe badania z modlitwą.

Ks. prof. E. Weron pozostanie w naszej pamięci jako „homo Ecclesiae – człowiek Kościoła”. Żył życiem Kościoła. Realizował to, co w tym życiu było w jego epoce najistotniejsze. Odczytując w swoim życiu powołanie teologa, zdawał sobie sprawę, że szczególnym zadaniem takiego powołania jest zdobywanie, w łączności z Magisterium, coraz głębszego rozumienia słowa Bożego, zawartego w natchnionym Piśmie Świętym i przekazanego przez żywą Tradycję Kościoła.

Zaangażowanie i całkowite oddanie się pracy naukowej należy niewątpliwie odczytać jako służbę Kościołowi w Polsce i wierne wypełnienie charyzmatu swojego założyciela, św. Wincentego Pallottiego, który potrafił zapukać do sumień ludzi świeckich i wydobyć nowe energie w służbie Kościołowi. Wierność Kościołowi i charyzmatowi

CZESŁAW PARZYSZEK

założyciela wywarła zasadniczy wpływ na ukierunkowanie i charakter uprawianej teologii laikatu. Ksiądz prof. E. Weron jasno ukazuje zadania laikatu w Kościele i w świecie; otwarcie pisze o duchowości ludzi świeckich i wszelkich formach i możliwościach ich oddziaływania, zawsze w łączności z pasterzami Kościoła. Dlatego jeszcze długo jego tezy z teologii laikatu pozostaną aktualne, a w przyszłości można będzie pisać o historii teologii laikatu na podstawie opracowań ks. prof. Eugeniusza Werona.

Czesław PARZYSZEK SAC